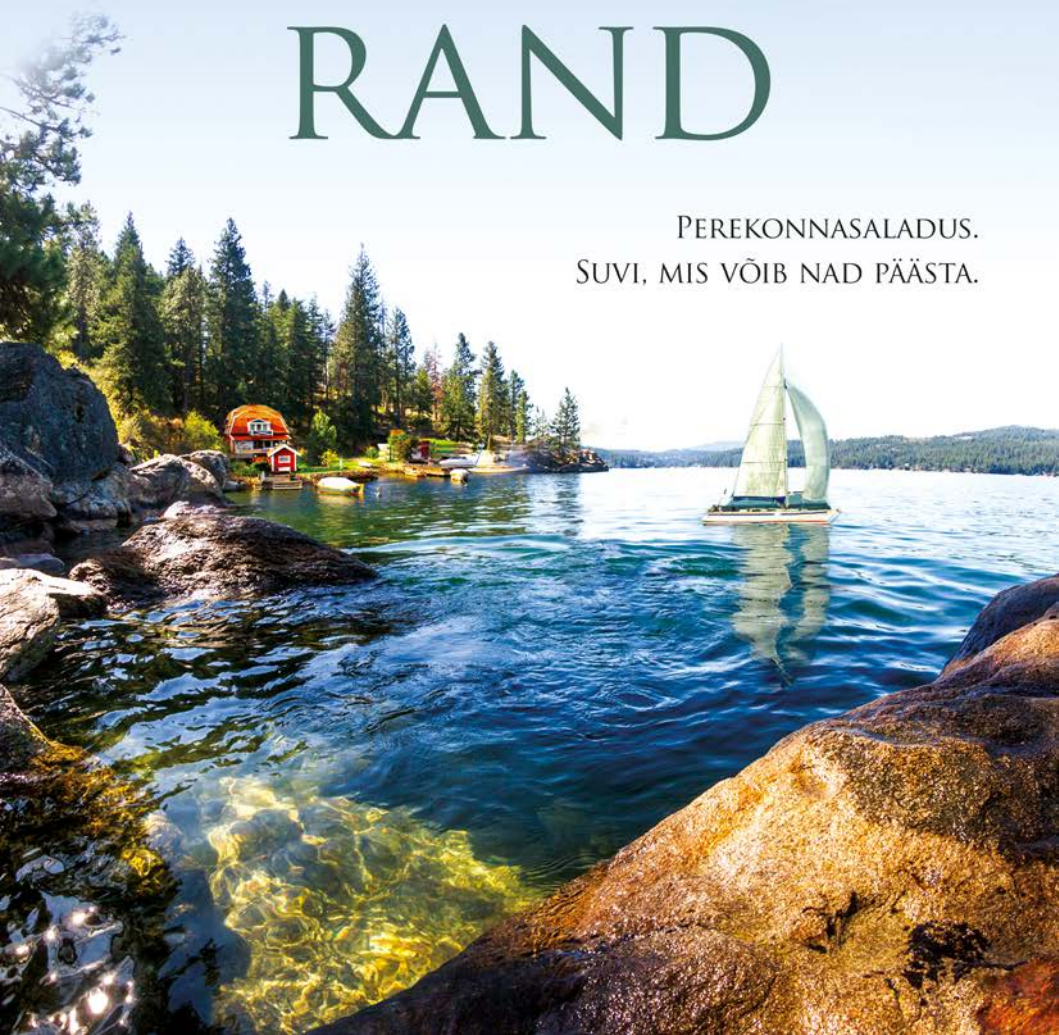


KAREN SWAN

PEIDETUD RAND

PEREKONNASALADUS.
SUVI, MIS VÕIB NAD PÄÄSTA.



Originaali tiitel:
Karen Swan
The Hidden Beach
2020

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See on kirjandusteos. Nimed, tegelased, kohad ja sündmused on kas autori kujutlusvõime vili või on neid kasutatud kirjanduslikult ning mistahes sarnasus tegelike isikute, kas elavate või surnutega, äriasutuste, sündmuste või asukohtadega on täielik kokkusattumus.

Tõlkinud Anneli Sihvart
Toimetanud Kai Simson
Korrektoori lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © Karen Swan 2020.
All rights reserved.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2024.

D09447724
ISBN 978-9916-31-519-4

Kõik kirjastuse Ersen raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

Sophie Lowry armastavaks mälestuseks

„Nägin und, et olin ärkvel, ja ärkasin üles,
et leida end magamas.“

Stan Laurel

PROLOOG

Stockholm, märts 2013

Elu viimastel hetkedel oli ta vaimusilma ees selle naise nägu. Kujutised keerlesid, valgus peegeldus naise heledatel juustel, ta pea oli tahapoole kallutatud, nii et pikk kael oli näha, silmad naudingust kassis. Naise sära ja graatsilisus jätsid mulje, nagu poleks ta üldsegi päris, vaid taevalik ime, tähetolmu pilv, mis taevast langedes vormus täiuslikuks kujukse...

Seda kõike silmitsedes jäi tal palju muud märkamata – varasügisene lomp, mis sädeles tumeda sügavikuna, selja tagant läheneva trammi madal elektriline kriiksatus, üksik karjatus, mis läbistas õhku ja löikus läbi linna taeva. Ta ei teadnud sellest midagi.

Tema jaoks oli siin ainult valgus.

Ja siis pimedus.

ESIMENE OSA

ESIMENE PEATÜKK

Stockholm, detsember 2018

Bell sõitis, seistes pedaalidel, püksid sokkidesse topitud, ja pärast viimast mäge ikka veel hingeldades. Ta oli siin pea ainus jalgrattur, kes veel pedaalile vajutas, kõikjal tema ümber olid elektrijalgrattad ja -tõukerattad, mille omanikud tundusid olevat palju kindlameelsemad – ja hili-nesid palju vähem. Läänemerelt tulnud tuulepuhang, mis kõigest kümme minutit tagasi teda jahutanud oli, kui ta oma korterist välja astus, oli nüüd veel vaid mälestus, tema põsed õhetasid ja kuumasid.

Ta põikas kitsale tänavale ja alustas tugevamini juhtrauale toetudes tõusu lühikesel, kuid järsul mäel, millest ta mõne minuti pärast jälle alla tagasi jalutab. Läikmustad autod seisid mõlemal pool teed, mõnel autojuhid juba esiistmel – see oli saatkondade piirkond, kus nägusad linnamajad olid värvitud hallikasrohelisteks, punakaspruuniks või terrakotapunaseks.

Hingeldades tippu jõudnud, lasi ta endal lõpuks uuesti istmele tagasi vajuda, teades, et suudab siit ülejäänud tee vaba käiguga veereda. Tipp-tunniliikluse taustamüra vaibus, pöörlevate rataste surin ja linnulaul võimendusid, tänavad muutusid laiemaks ja valgemaks. Pargitud Volvod, Audid ja Jaguarid seisid lihtsate, kuid samas suursuguste linnamajade ees, kus ilmselgelt elasid perekonnad, sellele viitas ka mänguväljak, mis asus väljaku keskel väikese anomaalse mäe otsas: kivine paljand, mida buldooserid ei suutnud linna arendamisel tasandada, mistõttu nad olid olnud sunnitud ehitama selle ümber. Bellile meeldis niisugune anomaalia – see, kuidas linna siledaid ja korrastatud pindu häiris millegi vanema ja metsikuma sakiline torge. Midagi ürgset. Tõenäoliselt oli just see põhjus, miks pered sellesse piirkonda üldse elama asusid. Stockholmis polnud ainsatki

last, kes poleks armastanud sellest üle joosta ja ronida; teismelised tõmbasid oma esimesed sigaretid siin ja said esimese suudluse...

Ta sõitis ümber kalju ja nägi maja, mis oli neil päevil tema teine kodu. Sellest soliidsest nurgahoonest polnud võimalik mööda vaadata – neljakorruselisel massiivsel, aastate mõjul tumedaks muutunud tellisehitisel olid muljetavaldavad metallraamidega aknad, heledast vasest mansardkatus ja samasugused vihmaveetorud. Üllatavalt rohelist ja ilusat siseõue varjaval kõrgel aiapäälisel istus pere triibuline kass Oddjob ja uuris oma kuningriiki. Lähemale jõudes nägi ta, et värav aiapäälises sees hakkas avanema. Ta polnud siis ainuke, kes täna hilines? Väravast lükati välja elektriline tõukeratas, millele järgnes prillide ja pruuni õlakotiga mees poolde reide ulatuvas tumesinisest mantlis, kaelas triibuline sall, tema tumedaid juukseid varjas nokkmüts.

„Tere, Max,“ hingeldas tulija. Pidurid kriginasid kergelt, kui ta vasaku jala üle rattaraami tõstis ja pedaalil seistes peatus.

„Hommik, Bell,“ ütles mees, hoides tulija jaoks väravat lahti, ja naine sukeldus sellest hoogsalt läbi, nagu oleks tegemist tantsuga.

„Kuidas olukord täna on?“ küsis ta, toetades ratta vastu aiapäälise ja tõmmates mütsi peast; naise pikad tumedad juuksed läksid kohe staatilise elektrist turri.

Mees raputas silmi pöörates pead. „See on hullumaja. Ma põgenen, et tervet mõistust hoida, kuni ma veel saan.“

Naine naeris. „See seletab, miks mulle siin meeldib. Ma ju kaotasin enda oma juba aastaid tagasi,“ sõnas ta, jooksis mööda astmeid üles ja avas klaasist tagaukse. Maja alumine korrus seisis maapinnast paar meetrit kõrgemal, et valgus ka all olevasse keldrisse pääseks.

„Hommikust kõigile,“ ütles ta rõõmsalt, kõndides kööki ja tõmmates juuksed hobusesabasse patsikummiga, mida ta oma randmel kandis. Ta märkas kohe määratud hommikusööginõusid kraanikaasis, apelsinimahla, mis oli välja jäetud, hetkegi mõtlemata viis ta selle külmkappi tagasi.

„Oh, Bell, taevale tänu, et sa siin oled. Ma pean kiirustama. Üks klient broneeris just erakorralise aja ja nad ootavad mind.“ Hanna hääli viitas kiireloomulisusele, tema liigutused aga mitte; ta kehtas õlgu, seistes oma

lillakaspunases mantlis, mis nägi tema kahvatublondide juuste taustal efektne välja, ja kontrollis oma välimust peeglist. Nagu ikka, oli tema diskreetne meik asjatundlikult peale kantud, ainuski juuksekarv polnud paigast ära. Kolme aasta jooksul, mil Bell Mogerti pere heaks töötas, oli Hanna alati välja näinud veatu. Tema köök seevastu...

Tundes pahkluude juures sikutamist, vaatas Bell alla ja leidis, et Elise, teisest kaksikust üheksa minuti võrra vanem, tiris tauniva ohkega ta püksid sokkidest välja. Isegi kõigest kolme ja kolmveerandaastaselt oli tal ema kaasasündinud stiilitunnetus.

„Aitäh, Elise,“ naeratas ta. „See päästis mu töökoha. Kas sa oled hambaid ja nägu pesnud?“

Elise noogutas.

Bell kummardus ja pühkis õrnalt sõrmega moosilaigu tüdruku printsi põselt. Ta näitas seda talle ühe oma kuulsa hämmeldunud pilgu saatel. „*Oled?*“

Elise ahmis õhku ja jooksis toast välja, suutes vaevu uskuda, et ta paljastati.

„Ta on mässaja,“ muigas Hanna, haarates kõõgitaburetilt oma õhukese nahast mapi. „Nii, kas sa mäletad, et Max ei tule täna õhtusöögile?“

„Jah. Ma valmistan lihapalle ja külmutan kõik, mis üle jääb,“ ütles Bell ja vaatas külmkappi, et veenduda, kas tal on kõik koostisosad olemas. Tundus, et neil oli pohlamoosi vähe.

„Suurepärane. Ja ma pidin täna õhtul Linuse õpetajaga lastevanemate koosolekul kohtuma, aga see hädaolukord võib kogu ajakava segi lüüa. Kas me saame sündmustest sõltuvalt jooksvalt otsustada ja halvimal juhul saad sa minu eest kohale minna?“

„Oh...“ Ta pidi täna õhtul taas Ivaniga kohtuma. See oli nende kolmas kohting ja ta eeldas, et mees jääb ööseks. Bell vaatas üheksa-aastase poole, kes jälgis neid mõlemaid köögist. Poisil oli ingli nägu – pehmelt lokiis blondid juuksed ja suured hallikasrohelist silmad, ninal tedretähnid. Ta oli leebe loomuga, mis väljendus armastuses loomade ja looduse vastu, kuid pahatihti löi läbi ka kelmikas huumorimeel ning esimesed puberteedi tundemärgid hakkasid endast märku andma: tahaks rula, lahedamaid tosse, Snapchati kontot...

Bell pilgutab talle silma. „Muidugi, pole probleemi.“

Ta vaatas, kuidas Hanna poisi juurde läks ja talle lärmakalt põsemusi andis, pannes poja ühtaegu nii rõõmsalt kui põlglikult nägu krimpsutama. „Ma armastan sind, mu Liney... Ja aitäh, Bell, *sina* oled elupäästja!“ ütles ta tunnustavalt sõrmega viibates, saatis Linusele üle toa veel õhusuudluse ja väljus elegantselt tagauksest.

See klõpsatas tema selja taga kinni, kuid mitte enne, kui pere teine kass Blofeld sisse libises ja üle köögipõranda kihutas. Bell vaatas uuesti Linuse poole ja nägi, kuidas poiss ootas, kuni Hanna trepist alla kadus. Ruum tundus pärast tema lahkumist alati teistsugune, justkui oleks hapniku ja lämmastiku tasakaal õhus muutunud; Hanna oli ühtaegu nii elegantne kui kaootiline, nii pehme kui käskiv.

„Niisiis, tšempion, kas sa oled valmis tulistama? Üks meist magas täna hommikul äratuse sisse ja sul on täna matemaatika tunnitöö. Me ei taha hiljaks jääda,“ ütles ta ning asus määrdunud taldrikuid köögilaualt kokku korjama ja kraanikaussi panema – silma alt ära, kuni ta saab nendega hiljem tegeleda.

„Ma ei taha minna,“ ütles poiss, vaadates, kuidas Bell köögipaberiga tööpinnalt meejälgi pühkis.

„Muidugi sa tahad.“ Sama jutt oli igal kolmapäeva hommikul, matemaatika polnud Linuse tugevaim külg. „Kui palju on kaheksa korda neli?“

„Kolmkümmend kaks.“ Köhklus kestis vaid murdosa sekundist. Nad olid sel nädalal igal hommikul ja pärastlõunal kooli ja tagasi jalutades korrutustabelit õppinud.

„Üheksa korda kaheksa.“ Ta vaatas Linusele otsa, pannes kaerapiima koos moosi, juustu ja kurkidega külmikusse.

„... Seitsekümmend kaks.“

Bell noogutas rahulolevalt. Linus vihkas suuremaid numbreid. „Üksteist korda kaheksa.“

„Liiga lihtne,“ protestis poiss. „See on pettus.“

Bell kehtitas õlgu. „Kui sa nii arvad, siis oled sa täiesti valmis. Sa saad täna hakkama ja kuldtäht *saab* olema sinu oma.“

„Nils võidab mind. Ta võidab alati.“

„Mitte seekord. Sa saad hakkama. Tema sai neljad ja seitsmed ja kolmed, aga sina said viied, kuued ja üheksad. Ja nüüd on sul ka kaheksad.“

Poiss vaatas talle otsa. Võib see tõsi olla? Kas ta suudab tõesti oma rivaali võita? Bell noogutas vaikselt kinnituseks ja poiss libises toolilt maha. „Tubli poiss – kingad jalga. Ja ütle oma õdedele, et nad paneksid mütsid pähe. Ei mingit vaidlemist. Täna hommikul on väljas jahe.“

Linus kiirustas kõögist välja ja hõikas kaksikutele trepist üles minnes korraldusi, samal ajal kui Bell loputas kohvimasina vahustajat, enne kui piim seal kangekaelseks koorikuks kuivab. Kaksikümmed sekundit hiljem kostis trepist alla jooksvate pisikeste jalgade müdin.

„Las ma vaatan,“ ütles Bell, kui nad tema ette rivistusid, suud naerul, et näidata säravaid piimahambaid. „Väga hea,“ naeratas ta, pühkides Tilde suunurgast natuke hambapastat ja võttes tal juukseharja käest. „Kellel on täna patsid?“

„Minul!“ Elise tõstis esimesena käe.

Hanna ja Max polnud vastu, et tüdrukud kannavad samu riideid – nagu nad sageli tahtsid –, kuid neile meeldis, kui tüdrukute soengud olid eri stiilis, et nende erinevust rõhutada. Eesmärk oli edendada tüdrukute individuaalsust, kuid see oli kasulik eristumärk ka välismaailma jaoks: nad olid tõesti identsed. Kui Bell alles alustas, kulus tal mitu nädalat, enne kui ta teadis, kumb kaksik on kumb, kuid nüüd nägi ta nende erinevusi kergesti. Mõlemal oli see, mida Max nimetas oma pärandiks, nimelt sinised silmad ja pikad jäsemed, kuid kui Elisel olid emalt päritud Mona Lisa naeratus ja enesekindlus, siis Tilde naeratus oli pisut vasakule kõver ja tema vasak jalg kippus varbaile toetuma – halvatus nõrgim vorm? Kaksikutel oli see tavaline.

Sisseharjunud osavusega harjas Bell Elise blondid juuksed kiiresti uneaja sasipundardest lahti, ignoreerides tüdruku dramaatilisi protestikiljeid, ja punus need patsidesse. Tildel oli sinise lehviga hobusesaba. „Olgu, väga hea. Nüüd saapad jalga. Mütsid pähe. Kindad kätte. Ruttu, ruttu!“

Linus tuli tagasi alla, täiesti riides ja seljakott juba õlgadel. Ta huuled liikusid, kuid nendelt ei pääsenud kuuldavale ükski heli, kui ta uuesti kaheksatega korrrutas.